

PRŮZKUMNÉ PALEBNÉ KOMPLETY

K jedné z nových forem použití dělostřelectva patří jejich začlenění do **průzkumných palebných kompletů** (dále PzPK).

Bojový řád pozemního vojska ČSLA (Všeob-Ř-1) v článku 11 stanoví: „K boji s nepřátelským dělostřelectvem, zvláště obrněným samohybným, s prostředky protivzdušné obrany a přesunujícími se proudy nepřátelských vojsk **se mohou** v sestavě armádní (sborové) dělostřelecké skupiny, armádní (sborové) raketometné skupiny a také v divizní dělostřelecké skupině používat průzkumné palebné komplety“.

Bojový řád RVD ČSLA (Pom-1/9-152, část I.) v článku 38 v podstatě přebírá znění citovaného článku (místo používat říká vytvářet) s tím, že k němu doplňuje navíc: „Do sestavy těchto kompletů je možné začlenit jeden nebo několik dělostřeleckých oddílů a k zabezpečení splnění palebných úkolů jednotku dělostřeleckého průzkumu. Ke zkrácení času pro splnění palebných úkolů se předem určuje současně doručování údajů o zjištěných cílech veliteli dělostřelecké skupiny a štábům oddílů“.

K této problematice se uskutečnila na Vojenské akademii Antonína Zápotockého konference (podkladové materiály pro ni jsou u vojsk), byly napsány některé články do Vojenské mysli (č. 3/1986 a 4/1986) a byla řešena další opatření. K některým z nich vyslovím svůj vlastní názor.

Vycházím z těchto **základních předpokladů**:

1. Cílem vytváření PzPK je integrovat prostředky průzkumu — vedení — palby do uceleného systému tak, aby celý cyklus těchto činností byl kratší než nutná doba setrvání objektu ničení na jednom místě (v jednom postavení).

2. Typy objektů pro ničení PzPK jsou vymezeny Bojovým řádem pozemního vojska ČSLA. Adekvátně k nim je třeba řešit síly a prostředky průzkumu i způsob jeho konání.

3. Složení PzPK musí vycházet z typu objektů a způsobu jejich ničení. Tím jsou dány i palebné možnosti PzPK.

4. Způsob vedení palby na uvedené typové objekty je stanoven Pravidly střelby a řízení palby pozemního dělostřelectva (Děl-2-1).

5. Velení PzPK je třeba organizovat tak, aby zabezpečilo splnění stanoveného cíle vytváření PzPK.

Podrobněji k jednotlivým otázkám

K bodu 1.: Cyklus bojové činnosti PzPK zahrnuje:

- zjištění a průzkum objektu (cíle) ničení,
- přenos prvotních informací o objektu (cíli),
- zpracování informací a přijetí rozhodnutí velitelem PzPK,
- přenos rozhodnutí k vykonavatelům palby,
- přípravu podkladů a vedení palby na zjištěný objekt (cíl).

Všechny tyto činnosti tvoří celek, který limituje splnění úkolu PzPK. Rozhodující úlohu bude mít zřejmě doba potřebná na zjištění a identifikaci cíle, určení jeho souřadnic s potřebnou přesností a předání informace o něm do místa řízení dělostřeleckého průzkumu.

K bodu 2.: Výběr objektů pro ničení PzPK je jednou z nejvíce problémových otázek. Např. v článku plk. Ing. Vladislava Lonského (VM č. 3/1986, str. 51, odstavec 3), ale

i v jiných materiálech, se objekty pro ničení PzPK v podstatě **zaměňují za objekty 1. pořadí**, což podle mého názoru je **nesprávné**. Bojový řád pozemního vojska ČSLA uvádí a myslím naprosto jednoznačně, tři typy objektů ničení pro PzPK: nepřátelské dělostřelectvo, prostředky protivzdušné obrany a přesunující se proudy. Nehovoří tedy vůbec o objektech 1. pořadí, kterými jsou např. místa velení různého typu, spojovací uzly, pozemní střediska velení průzkumným a palebným systémům nepřítele, radiolokátory a prostředky radioelektronického boje apod. Zahrnujeme-li všechny tyto objekty do cílů pro PzPK, pak nutně vyvstanou dvě základní otázky:

- co budou ničit ostatní prostředky, nezačleněné do PzPK,
- kolik palebných prostředků bychom museli do PzPK vyčlenit (či jinak, kolik palebných průměrů střeliva by vyčleněné prostředky musely mít), aby byly schopny všechny tyto objekty postřelovat.

Domnívám se, že tím bychom úplně **negovali poslání**, pro které se PzPK vytvářejí, a to je ničit důležité **mobilní objekty** (cíle) nepřítele, tedy ty, které nebezpečně (z hlediska celkových výsledků boje či operace) ohrožují naše vojska a přitom vedou **manévrový způsob boje**. Cíle, které stojí či jsou v zaujatých postaveních, je možné ničit ostatními prostředky.

Rozhodujícím požadavkem na průzkum je, aby dodal údaje o objektu (cíli) s takovou přesností a včasností, aby účinná střelba mohla být **zahájena okamžitě** (bez nutnosti zastřílení) a z hlediska délky vedení měla **požadovaný účinek** na objekt (cíli).

Jaké jsou z tohoto hlediska současné možnosti? Rozbor uvedu na příkladu ničení (umlčování) nepřátelské samohybné obrněné baterie. Doba setrvání samohybné obrněné baterie 155 mm v jednom palebném postavení se pohybuje kolem 12 minut, doba potřebná pro rychlé opuštění prostoru (po zahájení palby nepřítele) 1–3 minuty, tedy celkem do 15 minut.

Doba na zahájení palby oddílem od zjištění cíle, náložmo na neplánovaný cíl (dle Pom-1/10-27) je asi 3 minuty. Pro zjištění, identifikaci a předání údajů o objektu (cíli), rozhodovací proces a velení i pro vedení účinné střelby zůstává od 8 do 9 minut, optimálně 11 až 12 minut.

Vlastní vedení účinné střelby současným střelivem závisí na počtu použitých oddílů. Konkrétně: spotřeba na samohybnou obrněnou baterii pro 10 km dálky střelby a ráží 152 mm je při ničení 1660 granátů, při umlčování 600 granátů. Doba účinné střelby při ničení a umlčování — viz **tabulku 1**.

Tabulka 1

Počet děl	Doba účinné střelby	
	při ničení	při umlčování
18	96 gr/dělo = 72 minut	33 gr/dělo = 13 minut
36	48 gr/dělo = 24 minut	16 gr/dělo = 5 minut
54	32 gr/dělo = 12 minut	11 gr/dělo = 3 minuty

Délka účinné střelby se tedy bude při současném střelivu pohybovat v rozmezí při:

- ničení 12–72 minut,
- umlčování 3–13 minut.

Při použití střeliva se zvýšeným účinkem budou pak spotřeby 890 resp. 310, což značí dobu trvání účinné střelby při ničení 4–26 minut, při umlčování 2–5 minut.

Pro další propočty budu uvažovat o době trvání účinné střelby kolem 5 minut (dva oddíly — umlčení).

Pro zjištění, identifikaci, předání údajů, rozhodovací proces a velení zbývají 3 až 4 minuty (popřípadě 6 až 7 minut). Všechny tyto časy obsahuje **tabulka 2**.

Jak vyplývá z tabulky 2, lze z **časového hlediska** použít: průzkum pozorováním v prostoru cíle, zvukoměrnou jednotku s určením přibližných souřadnic bez dešifrování zvukoměrné pásky, radiolokátory typu ARSOM a SNAR a pozorování dělostřeleckého průzkumného vrtulníku.

Tabulka 2

Průzkumný prostředek	Určení souřadnic cíle	Předání hlášení místu velení dělostřeleckému průzkumu	Vyhodnocení výsledků na místě velení dělostřeleckému průzkumu	Předání výsledků vyhodnocení ¹⁾	Celkem	Reakce palebného systému ²⁾	Doba letu střely	Doba účinné střelby	Celkem
Dělostřelecká pohyblivá pozorovatelná (pozorování v prostoru cíle)	0,5				3,5				12—13
Zvukoměrná jednotka									
– přibližné souřadnice bez dešifrování zvukoměrné pásky	5				8				17
– přibližné souřadnice s dešifrováním zvukoměrné pásky	8—20				11—23				20—32
– přesné souřadnice bez dešifrování zvukoměrné pásky	15	1	1,5	0,5	18	3	1	5	27
– přesné souřadnice s dešifrováním zvukoměrné pásky	18—30				21—33				30—42
Radiolokátor ARSOM	1				4				13
Radiolokátor SNAR-10	0,5				3,5				12—13
Dělostřelecký průzkumný vrtulník	4—5				7				16—17

Poznámka:

1. Výsledky se předávají veliteli PzPK k rozhodnutí a náčelníkům štábu oddílů k přípravě prvků.
2. V době reakce palebného systému proběhne rozhodovací proces a vydání výkonného příkazu.
3. Výsledné časy jsou zaokrouhleny v minutách.
4. Při použití granátů se zvýšeným účinkem se účinná střelba a tím souhrnný výsledek zkrátí asi o 2 minuty.

Druhým faktorem je otázka přesnosti zjištění souřadnic. Na uvedené mobilní typy cílů nelze provádět zastřelení, ale je nutné ihned zahájit účinnou střelbu. Z těchto způsobů pro potřeby dělostřelectva (chyba určení souřadnic se může pohybovat kolem hodnoty 50 m) lze využít jen průzkum pozorováním v prostoru cíle, radiolokační průzkum SNAR a ARSOM a pozorování z dělostřeleckého průzkumného vrtulníku při použití leteckých snímků či mapy měřítko 1 : 25 000.

Použití vševojskových průzkumných jednotek divize (SPzH, PzO, PzS, RPz, RTPz, odposlech vzdušného průzkumu, vzdušný bezpilotní průzkumný prostředek s televizním přenosem, popřípadě i další) z hlediska přesnosti nevyhovují. Získané údaje o cílech od

komplexního průzkumu, cestou řídicího stanoviště zpravodajského náčelníka, mohou sloužit pouze k předvídání situace či pro usměrnění úkolování uvedených prostředků dělostřeleckého průzkumu.

Proto se mi jeví tvrzení, uvedená v článku plk. Ing. Václava Pidrmana (VM č. 4/1986, s. 53 a 54), jako příliš optimistická.

Mohu tedy říci, že charakter objektů na bojišti, předurčených k ničení PzPK, si vyžaduje **hledat nové technické prostředky průzkumu**, které s pomocí automatizace a výpočetní techniky s potřebnou přesností určí souřadnice objektů (cílů), v krátké době jsou schopny zpracovat informace o nich a předat je příslušným velitelským stupňům i vykonavatelům (některé z nich jsou v článku plk. Ing. Pidrmana uvedeny).

K bodu 3.: Bojový řád pozemního vojska ČSLA jednoznačně říká, že PzPK se **mohou používat**, tedy nikoli musí. Z nedocení významu tohoto ustanovení pak plyne, že mnozí velitelé vytváření PzPK vyžadují jako samozřejmost.

Podle mého názoru by se PzPK měly, v závislosti na situaci, vytvářet jen u divizí (či armád) **na směru hlavního úderu**, kterým bude přidělen větší počet posilových prostředků dělostřelectva. Nemělo by tedy vytváření PzPK narušit nezbytnou palebnou podporu boje prvořadových pluků, jinak řečeno potřebné uskupení dělostřelectva.

PzPK je tedy třeba v současné době chápat jako **účelový dočasný prvek**, jehož vytvoření je podmíněno konkrétními palebnými úkoly při plnění operačních úkolů (průlom, násilný přechod po zkrácené či všestranné přípravě, zasazení druhého sledu, odražení protiúderu apod.), k jejichž splnění je třeba soustředění zvláště průzkumných prostředků v rámci divize (svým způsobem na úkor ostatních skupin). Toto soustředění zřejmě nemůže být trvalé.

Diskusí je také vytváření PzPK **při boji za použití jaderných zbraní**, kdy na cíle předurčené pro PzPK bude v řadě případů výhodnější použít dělostřelectvo s použitím jaderné munice (jak z hlediska efektivnosti, tak i času).

Složení PzPK i volba začleňovaných oddílů do něho by měla vycházet z:

- počtu oddílů zařazených do divizních či armádních skupin,
- konkrétních úkolů, které by měl PzPK plnit, přičemž je nutné brát v úvahu charakter objektů ničení a efektivnost palby jednotlivých zbraňových systémů na ně; např. na obrněnou samohybnou baterii je výhodnější 152 mm SHKH, ale na proudy rakety 122 mm,
- hospodárnosti střelby, kdy množství střeliva, potřebné k plnění stanoveného palebného úkolu, se s délkou střelby zvětšuje a dosahuje maximálních hodnot na největších dálkách střelby; z tohoto hlediska délka střelby na cíl by v porovnání s maximální délkou střelby měla mít co nejmenší hodnotu; tato podmínka je nejvýhodněji splněna u těch zbraňových systémů, které mají dostřel větší než 20 km,
- urychlení práce vlastního palebného systému, čehož lze dosáhnout tím, že do PzPK budou začleněny především oddíly vybavené automatizovanými systémy řízení palby.

Mimo uvedená kritéria bude hrát rozhodující úlohu i **počet oddílů či baterií potřebných k ničení (umlčování)** uvedených typových cílů. K ničení baterie (čty) samohybných obrněných děl se používají při střelbě na dálky do 12 km nejméně dva oddíly, větší než 12 km nejméně tři oddíly. U baterií samohybných neobrněných děl je pak třeba při střelbě na dálky do 12 km jeden oddíl, větší než 12 km dva oddíly. Umlčení baterie (čty) samohybných děl se dosahuje palbou nejméně jednoho oddílu bez ohledu na délku střelby. Baterie protiletadlových děl a baterie (čty) odpalovacích zařízení protiletadlových řízených střel se zpravidla umlčují palbou jednoho oddílu. Jednotlivá odpalovací zařízení protiletadlových řízených střel a jednotlivá protiletadlová děla se umlčují palbou jedné až dvou baterií. K účinné střelbě na automobilní pohodové proudy o délce do 700 m se používá jeden oddíl, při větší délce proudy několik oddílů (po 700 m). Při vedení účinné střelby na proudy tanků a ostatních obrněných cílů se používají na každý úsek nejméně dva oddíly.

Porovnáme-li tato kritéria, vyplývá z nich, že do PzPK by měly být začleněny **nejméně dva oddíly** 152 mm SHKH, 130 mm K či 122 mm RM. Kanóny 203 mm vzhledem k nízkému režimu palby jsou pro tyto úkoly málo vhodné.

Z prostředků průzkumu je účelné do PzPK zařadit:

- dva radiolokátory SNAR 10 (u ARMS až 3),
- jeden radiolokátor ARSOM (u ARMS nikoli),
- jednu zvukoměrnou četnu,

- jeden až dva vrtulníky dělostřeleckého průzkumu,
- dvě až tři dělostřelecké pohyblivé pozorovatelné (u ADS a ARMS stačí jedna až dvě) zařazené v orgánech vojskového průzkumu nebo vyslané jako dělostřelecká průzkumná hlídka,
- po zavedení nových prostředků pak jeden radiolokátor RYS (zvláště u DDS), jednotku bezpilotních průzkumných prostředků, dva až tři motorizované závěsné kluzáky a dva až tři výsuvné průzkumné prostředky.

Ke kvalitativnímu skoku dojde po zavedení radiolokátoru RYS, který je schopen současně sledovat několik letících střel a ihned vypočítat prvky pro střelbu.

Z dřívějšího konstatování o dočasnosti vytváření PzPK mohu vyvodit i další závěr, že jejich složení se může podle **konkrétních úkolů měnit**. Při zahájení operace, průlomu apod. bude vhodné vytvořit PzPK v rámci divizní dělostřelecké skupiny, např. ze tří samohybných dělostřeleckých oddílů (důraz na ničení nepřátelských baterií), ale při odražení protiúderu by měly dominovat raketometné oddíly (důraz na umlčování nepřátelských proudů). Obdobně na stupni armády může být PzPK vytvářen v prvním případě u armádní dělostřelecké skupiny, ve druhém případě u armádní raketometné skupiny.

Jaké bude **možné uskupení** PzPK.

U divize se naskýtají dvě možnosti:

- PzPK bude v sestavě divizní dělostřelecké skupiny. To přichází v úvahu tehdy, nemá-li divizní dělostřelecká skupina více jak čtyři až pět oddílů.
- PzPK může být u divize jako samostatný prvek, bude-li dostatek dělostřelectva k vytvoření divizní dělostřelecké skupiny i PzPK.

U armády by mohla být otázka řešena takto:

- Armádní dělostřelecká (raketometná) skupina má sedm až osm oddílů. Pak je možné u ní vytvořit dvě podskupiny, z nichž jedna bude tvořit PzPK. Velení v tomto případě by mělo být bez problémů.
- Armádní dělostřelecká (raketometná) skupina bude mít čtyři až pět oddílů. Pak bude otázku třeba řešit obdobně jako v prvním případě u divizní dělostřelecké skupiny, i s danými problémy ve velení. Přitom se ale vyskytuje i otázka, zda celou armádní dělostřeleckou (raketometnou) skupinu nevybavit jako PzPK armády.

Mnohdy bývají přeceňovány **palebné možnosti PzPK** (např. při ničení cílů 1. pořadí). Jaké tedy budou průměrné palebné možnosti na typové cíle pro oddíl? Jsou uvedeny v **tabulce 3**.

Tabulka 3

Oddíl	1,5 palebného průměru střeliva	SH dělostřelecká obrněná baterie		Četa SH PLRS		Proud (1. palebný přepad)	
		normální	se zvýšeným účinkem	normální	se zvýšeným účinkem	auto-mobilní	tanky a obrněné cíle
152 mm SHKH	1620	1660/600 1/3	890/310 2/5	/250 /6—7	/170 /9—10	110 14 úseků	220 7 úseků
130 mm K	2160	1960/580 1/3—4	1140/370 2/6	/350 /6	/240 /9	140 15 úseků	280 7—8 úseků
122 mm RM	3240	—	—	—	—	salva 1 RM baterie (240) 13—14 úseků	salva 2 RM ba- terie (480) 6—7 úseků

Poznámka: — v čitateli ničení, ve jmenovateli umlčení (je udáno střelivo i počet ničených cílů),
— normy jsou vzaty z Pom 1/9-153 Normy spotřeby střeliva.

S využitím této tabulky je možné sestavit palebné možnosti PzPK s přihlédnutím k počtu oddílů do něho začleněných a jejich ráže i charakteru cílů, na které je vedena palba.

Bojovou sestavu PzPK budou tvořit:

- velitelско-pozorovací stanoviště velitele PzPK,
- bojové sestavy vyčleněných sil a prostředků dělostřeleckého průzkumu s místem velení dělostřeleckému průzkumu,
- bojové sestavy oddílů, začleněných do PzPK.

Bude-li PzPK zařazen jako stálý prvek do tabulkových počtů s potřebným vybavením, což se jeví účelným, pak může být i odlišné řešení těchto problémů.

K bodu 4.: Způsoby vedení palby na uvedené typové objekty jsem v souladu s Pravidly střelby a řízení palby pozemního dělostřelectva již částečně objasnil. Proto uvedu jen několik doplňků.

V první řadě je třeba znovu zdůraznit, že do času cyklu průzkum — velení — palba se musí vejít **kompletní vedení účinné střelby** tak, aby ani část palby nebyla vedena do již opuštěného prostoru objektu (cíle).

Z skutečných propočtů vyplývá, že **norma spotřeby** střel, zvláště pro zničení obrněných cílů, **značně převyšuje** počet střel, který je oddíl při daném režimu palby schopen do pěti minut vystřelit. Delší palebný přepad je nežádoucí jak z hlediska možného vyřazení střelícího oddílu nepřátelskými palebnými prostředky (odvetnou palbu nepřítel lze očekávat dle propočtů asi za 10 minut), tak i z hlediska možnosti opustit nepřátelským objektem postřelovaný prostor.

Z toho plyne, že máme-li dodržet předpoklad vedení účinné střelby s délkou do pěti minut, musí být u obrněných cílů zvýšena hustota palby jejím vedením nejméně **dvěma oddíly náložmo**. Jedním palebným přepadem palbou ráz na ráz.

Dále je třeba zdůraznit, že oddíly začleněné do PzPK musí být ve **stálé pohotovosti** k zahájení palby, tj. obsluhy rozmístěny u děla (v bojovém prostoru zbraně). Jsou-li v pohotovostních úkrytech, je nutné počítat s prodloužením uvedeného času o jednu až dvě minuty. Proto bude nutné přehodnotit i způsob ženijního budování palebných stanovišť děl těchto oddílů, zvláště u neobrněného dělostřelectva tak, aby každý člen obsluhy měl ke svému pracovišti co nejbližší. V případě uskutečnění bojové sestavy by měl být za přemísťující se oddíl, pokud je to možné, vyčleněn do PzPK jiný oddíl. S tím je třeba při plánování počítat a tento úkol i organizačně zabezpečit.

Dříve jsem konstatoval, že účinná střelba by měla být zahájena bez zastřelení. To ovšem neznamená, že by její výsledky neměly být **pozorovány a opravovány**, obvykle s pomocí prostředku, který cíl zjistil.

Účinnost použití PzPK do značné míry závisí na tom, v jakém časovém úseku jsme schopni poměrně velké množství střeliva dopravit na stanovený objekt (cíle). Mimo jiných opatření je tedy jednou z rozhodujících otázek snížení spotřeby munice **zavedení jejich nových druhů** (se zvýšeným účinkem, poloaktivního až aktivního navedení apod.).

K bodu 5.: Velení a řízení palby v PzPK by mělo být zásadně centralizované. Velitel PzPK musí mít pravomoc rozhodovat s konečnou platností o vedení palby na všechny objekty (cíle), které mu podle rozboru zpráv náleží.

Proces velení může vzhledem k jeho urychlení probíhat takto:

Údaje od jednotlivých průzkumných čidel, zařazených v PzPK, od průzkumné ústředny náčelníka RVD divize či stanoviště průzkumu zpravodajského náčelníka divize jsou předávány na místo velení dělostřeleckého průzkumu. Tam se údaje vyhodnocují a předávají současně veliteli PzPK i štábům oddílů, zařazených do PzPK. Štáby oddílů okamžitě, bez čekání na rozhodnutí velitele PzPK, zahájí výpočet prvků pro střelbu a jejich předání starším důstojníkům baterií nebo u automatizovaného systému řízení palby PRAM/P na zbraňové indikátory děl.

Souběžně s přípravou a předáním prvků pro střelbu se velitel PzPK rozhoduje o vedení palby a vydává **zkrácený** povel náčelníkům štábů oddílů (velitelé oddílů a náčelník štábu skupiny pro informaci odposlouchávají). V povelu mohou být uvedeny jen volací znaky vykonavatelů, čísla cíle, spotřeba munice a rozkaz k zahájení palby. Všechny ostatní údaje mohou být předem v rámci PzPK upřesněny a nebo budou dodány ve zprávě místa velení dělostřeleckému průzkumu.

Děla v té době mohou být již zamířena, nabita a po povelu mohou zahájit palbu.

V této souvislosti jde o to, kde bude **umístěn velitel PzPK**. Domnívám se, že místo velení dělostřeleckému průzkumu a místo velení velitele PzPK by měly být spojeny. Velitel PzPK nemusí být na pozorovatelně vzhledem k tomu, že naprostá většina cílů není z pozorovatelné viditelná. Palbu pozorují velitelé oddílů a velitel průzkumné čety, rozvíjející se velitelsko-pozorovací stanoviště velitele PzPK. Tímto umístěním odpadne nutnost předávat zprávy mezi velitelem PzPK a místem velení dělostřeleckému průzkumu spojovacími prostředky.

Bude-li PzPK jako **samostatný prvek** v rámci divize, či bude-li tvořit jednu z podskupin armádních skupin, pak je účelné organizovat velení podle dosavadních zásad.

Bude-li PzPK vytvářen v **rámci skupiny** (divizní, armádní), tedy bude do něho vyčleněna jen část oddílů z uvedených skupin (znovu zvýrazňuji jen dočasně), pak se jeví jako výhodné, aby velitel divizní (armádní) skupiny velel oddílům začleněným do PzPK. Ostatním oddílům by pak velel náčelník štábu skupiny.

Toto řešení umožňuje **rychlé vyčlenění** oddílů do PzPK a obráceně opět znovu sjednocení skupiny bez složitých změn v rámci spojovací sítě.

Důležitou úlohu přitom má místo velení dělostřeleckému průzkumu, které musí citlivě rozlišovat, kterou zprávu předat veliteli PzPK a která je pro zbylé oddíly, tedy pro náčelníka štábu pluku (brigády).

Pozorování palb pro oddíly, nevčleněné do PzPK, uskutečňují jejich velitelé. Ti budou mít pro zjišťování cílů k dispozici jen organické průzkumné prostředky oddílu, neboť ostatní budou v PzPK. O všech palbách vedených ostatními oddíly by měl být **velitel skupiny informován**.

V případě, že do PzPK bude začleněn i divizní raketometný oddíl, pak je možná i varianta, že velení PzPK převezme velitel raketometného oddílu a jeho štáb.

Těmto požadavkům musí odpovídat i **organizace spojení**, která by měla zabezpečit přímé spojení orgánů průzkumu, velení a vykonavatelů palby i umožnit předání zpráv pro použití PzPK přednostně. Bude-li následovat po zprávě ihned palba, pak se domníváme, že zprávy není nutné kódovat. Při jejich sestavování by měly být plně respektovány zásady pro sestavení povelu pro palbu. To umožní ve zhuštěné formě vyjádřit všechny základní informace o cíli.

Velení v dělostřelecké skupině a PzPK je možné organizovat s využitím dosavadních spojovacích prostředků dělostřeleckých útvarů a svazků. Novým požadavkem je, aby v rámci PzPK byla zřízena **síť průzkumných informací**. Měla by být samostatná, neboť při předávání údajů o cílech nelze v PzPK připustit jakékoli zpoždění, které by mohlo nastat při využití sítě řízení palby. V síti průzkumných informací by měla být řídicí stanici stanice místa velení dělostřeleckému průzkumu. Do ní budou začleněni:

- velitel PzPK (pokud není přímo na místě řídicí stanice),
- náčelník štábu skupiny,
- náčelníci štábu oddílů včleněných do PzPK.

Mimo to mohou (ale nemusí) být do této sítě zařazeni i ostatní velitelé oddílů. Pro potřebu průzkumu je možné dále využívat rádiové sítě průzkumu, pozemního pozorování, vzdušného dělostřeleckého průzkumu a odposlechu zpráv vzdušného průzkumu.

Pro **zvýšení efektivity** velení v PzPK je nutné perspektivně se zaměřit na **zkracování doby jeho reakce** cestou spojení průzkumných prostředků (čidel) s palebnými prostředky, dále s automatizovaným systémem přenosu informací s využitím výpočetní techniky.

V článku jsem si nekládl za cíl rozebrat celou problematiku bojového použití PzPK, ale spíše ukázat na některé problémy a možnosti jejich řešení s cílem vyvolat k těmto novým otázkám diskusi.